

ФАРПОСТ

СПАКОЮ

№4 (35)

Лёсы

«МЫ ПРОСТА ВЫКОНВАЛІ СВАЮ РАБОТУ»

Калі гаворка заходзіць пра значныя гістарычныя падзеі, на першы план часцей за ўсё выходзяць самыя яркія гісторыі і гераічныя лёсы. А вось ты, хто штодня выразае і самааддана выконвае свае абавязкі, нярэдка застаюцца ў цені. У гэтым кантэксце паспрабуем на чарнобыльскую катастрофу паглядзець з нязвычайнага ракурсу: перад вамі ўспаміны супрацоўніка міліцыі, які апынуўся ў зоне паражэння ў кастрычніку 1986-га. У той час Пётр Іванавіч Вараб'ёў служыў камандзірам узвода патрульна-паставой службы Заводскага РУУС г. Мінска.

«ГАЛОЎНАЯ ЗАДАЧА — НЕ ДАПУСЦІЦЬ МАРАДЗ'ЁРСТВА»

Тыда арганізавалі зборныя атрады з усіх падраздзяленняў, у якія уваходзілі ад радыкаў да маёрна. Ніякага прымысу — «ойдзеш менавіта ты» — не было, мы самі вызначалі, хто адправіцца ў зону. Імкнуліся не чапаць зусім маладых хлопцаў, у якіх яшчэ ні сям'яў, ні дзяцей не было, таму што ніхто дакладна не ведаў, як на здароўе можа адбіцца радыяцыя, — дзеліцца ўспамінамі Пётр Іванавіч. Я асабліва не сумняваюся, быў членам партыі і разумець, што гэта мой абавязак. Да таго ж, было занадта мала вядома пра магчымы наступствы, каб апасацца.

Старшы лейтэнант Вараб'ёў аказаўся ў 6-м зводным атрадзе, сфарміраваным з супрацоўнікаў міліцыі, якія прыбылі з Мінска для службы ў Нараўлянскім раёне. Усяго ў атрадзе было каля 150 чалавек, Пятра Іванавіча прызначылі камандзірам узвода. Пасялілі ўсіх у пасёлку Цешкаў у мясцовай школе. Галоўная задача на перыяд службы — не дапусціць старонніх у зону адсялення.

Жылі ў гэтым раёне да аварыі вельмі заможна. Побач Прыпяць, шмат у каго матарныя лодкі. Калі людзі ў спешцы з'язджалі, многія пакідалі ўсе свае рэчы. Так што ахвотнікі да чужога добра было шмат — затрымлівалі каго-небудзь практычна кожную ноч. Дапусціць марадз'ёрства было нельга, таму мы кругласутачна дзяжурілі.

Да таго часу ўсе дарогі, якія вядуць у зону адсялення, ужо былі перакрытыя. На асноўных стаялі пасты, на тых, што паменш, былі ўсталяваныя

шлагбаумы. Акрамя таго, у кожным населеным пункце пастаянна знаходзіліся міліцыянеры, ад двух у самых маленькіх вёсках да пяці ў сёлах. Нягледзячы на ўсе меры засцярогі, людзі ўсё роўна спрабавалі трапіць у зону. «Палівалі» за тэлевізарами, матарамі ад лодак, катламі, нават гадзіннікамі і вудамі. Усе дамы стаялі алячтанія, іх трэба было ахоўваць, таму што гаспадары ў любы момант маглі вярнуцца за сваімі рэчамі, а ім была гарантаваная іх захаванасць. Для таго каб трапіць у зону, неабходна было атрымаць дазвол у раёне. Хоць многія спрабавалі абыхіць правылі і «дамовіцца» з супрацоўнікамі міліцыі.

Мы прапускілі толькі тых, у каго былі адпаведныя дакументы. Прычым не толькі прапускілі, але і суправаджалі на працягу ўсяго часу, пакуль яны знаходзіліся ў зоне. Інструкцыі былі вельмі выразнымі, дзеянні толькі строга па справе: забраў рэчы — на выезд, ніякіх «настаўляючых прагукі». Некаторыя прыезджалі для таго, каб пахаваць блізкіх там, дзе яны пражылі ўсё жыццё. Але нават у гэтых выпадках час знаходжання быў строга абмежаваны, — расказвае Пётр Іванавіч.

«ПРАВІЛЫ ЖЫЦЦЯ БЫЛІ ДАВОЛІ СУРОВЫМІ»

Дзяжурны на 12 гадзін запар. Пры гэтым электрычнасць ў вёсках ужо не было, прыходзілася перасоўвацца з ліхтарыкамі.

Паколькі ў сваім узводзе я размярковаў, што дзе будзе дзяжурчы, — расказвае Пётр Іванавіч.

то стараўся ставіць так, каб чаргаваўся ўзровень радыяцыі: дзень па больш, дзень паменш. 7 кіламетраў была мёртва зона, там мы наогул не павінны былі з'яўляцца. Сама Нараўля — за 30 кіламетраў, усяго ў гэтым прамежку мы і былі разгромаваныя.

З намі ўвесь час знаходзіўся ўрач, маёр з Магілёўскага ваеннага шпіталю. Ён даваў нам вітаміны, але не больш за тое. І ніякіх асаблівых сімптомаў ні ў кога не было, максімум, што маглі падхапіць, дык гэта прастуду. Не дзіўна — восень жа! А вось кармілі нас вельмі добра, за месяц усе страшна паправіліся, — усміхаецца Пётр Іванавіч.

Акрамя дзяжурства больш ніякай актыўнасці прадугледжана не было. Час знаходжання на вуліцы неабходна было зводзіць да мінімуму. У памяшканні, дзе ўсе жылі, — абавязкова вільготная ўборка кожныя дзве гадзіны. Перад тым як туды зайсці — штодзённая лазня. Пашанцавала, што поруч воданалор-

най вежы была падземная крыніца. Асобнае адзенне было для вуліцы, асобнае — для памяшкання, усе гігіенічныя сродкі замяняла надзейнае гаспадарчае мыла. Перад уваходам у школу, дзе ўсе жылі, — паглыбленне, каб памыць абутак. Правілы жыцця даволі суровыя. На розніцу па званні ніхто не звяртаў увагі, выконвалі абавязкі ўсе на роўных.

Па зямлі пажадана было не хадзіць, лепш па траве. Добра, што рана выпай сняжок, гэта нас у нейкай ступені абараніла. А вось тым, хто апынуўся там у гарачым пыльным ліпені, прыйшлося нялёгка. Наогул пыл — адна з галоўных праблем. Калі ён падыймаўся, нельга было здымаць рэспіратар.

Нам адрозно выдалі прыборы, якія вызначалі ўзровень радыяцыі. Але мы імі не карысталіся, думалі, што яны зламаныя, таму што яны ўвесь час зашкальвалі, — успамінае Пётр Іванавіч. З наступствамі радыяеактыўнага заражэння ў выглядзе анамальных прыродных з'яў сутыкнуцца не прыйшлося: ніякіх гіганцкіх пладоў або нестандартна велізарных жывёл там не было. А вось дзікай свойскай жывёлы, сабак і котаў — з лішкам.

«НІХТО НЕ БАЧЫЎ У ГЭТЫМ ГЕРАІЗМУ»

Самым страшным была не магчымасць заражэння, а тое, што вольна стаяла велізарная вёска і ні з адной хаты не ўцяла дымок, нідзе не відаць чалавечых слядоў. Поўнае спусташэнне... І тое, што людзі не хацелі супакоіцца, усё спрабавалі на гэтым заробіць.

Усе рэчы, якія мы насілі на дзяжурствы, пакінулі там. З сабой ні ў кога нават сумкі не было. У адрозненне ад самога часу службы там, год пасля вяртання выдася цяжка. Быў стан, бліжэй да депрэсіі, пастаянная стомленасць, адсутнасць цікавасці да жыцця. Я ж заўсёды быў фізічна моцным. Вырас у вёсцы без бацькі, у полі працаваў з пяці гадоў. Потым — спартыўныя спаборніцтвы, займаў прызывыя месцы. А пасля Чарнобыля захваленне прыйшло ў заняпад, не засталася сіл.

У адпаведнасці з Законам «Аб сацыяльнай абароне грамадзян, якія пацярпелі ад катастрофы на Чарнобыльскай АЭС, іншых радыяцыйных аварыяў» усё, што было там са мной, атрымліваў дапамогу па 18-м ці 19-м артыкуле. У мяне — 19-ты, больш лёгкі, але ўсё роўна прыходзіцца штатгод праходзіць усё больш урачой. Аднак выпадкаў, каб кагосьці падкасіла знаходжанне там, сярэд-

Як ахоўваўся парадак у адселенай чарнобыльскай зоне?

У тэму:

Органы і падраздзяленні ўнутраных спраў Беларусі правялі памятных мерапрыемстваў пад дэвізам «Па абавязку службы і покліку сэрца», прыверкаваны да 31-й гадавіны трагедыі на Чарнобыльскай АЭС.

У ліку першых, хто прыбыў у 30-кіламетровую зону, прылеглаю да атамнай станцыі, былі работнікі Міністэрства ўнутраных спраў БССР. Менавіта яны сталі жывым заслонам катастрофе, і ніхто з іх не адмовіўся ад выканання найскладанейшай задачы, — адзначае намеснік міністра ўнутраных спраў Аляксандр Кобурэў. — Зводныя атрады дзейнічалі самааддана, годна і мужна, не пахіснуўшыся перад небяспесай. Наўрад ці хто-небудзь з іх меркаваў, што выкананне прафесійнага абавязку пасля будзе лічыцца подзвігам. Адаючы даніну глыбокай павагі, мы ўдзячым вам за тое, што вы зрабілі ў выршальны момант.

Усяго ў ліквідацыі аварыі на Чарнобыльскай АЭС і яе наступстваў прынялі ўдзел больш за 11 тысяч супрацоўнікаў органаў ўнутраных спраў і ваеннаслужачых унутраных войскаў рэспублікі. Да памятных дат па ўсёй краіне было арганізавана ўшанаванне ліквідатараў і членаў сям'яў загінулых супрацоўнікаў, аказвалася ўсебаковая дапамога пэнсіянерам і інвалідам, якія пацярпелі ад наступстваў тэхнагеннай катастрофы. 26 красавіка адбылося ўрачыстае ўскладанне кветак да мемарыяльнага знака «Ахвярам Чарнобыля» і «Камень міру Хірасімы» ў Мінску, пасля чаго кіраўніцтва міліцэйскага ведамства сустрэлася з ветэранамі Чарнобыля ў музеі МУС, дзе іх ўзнагародзілі юбілейнымі медалямі «100 год міліцыі Беларусі».

маіх знаёмых не было. Праблемы ж са здароўем — дык яны ва ўсіх.

Здамумаўшыся, Пётр Іванавіч падводзіць выснову нашай гутаркі:

— Ведаеце, мы проста выконвалі сваю работу. У нас была пэўная, выразная адрацывальная схема, якой мы прытрымліваліся. Ніхто не бачыў у гэтым гераізму і не дапускаў думкі, што можна гэтага не рабіць. Напэўна, зараз у мяне было б зусім іншае стаўленне да гэтага задання, але тут адбіваецца не змена нейкіх унутраных каштоўнасцяў, а проста жыццёвы вопыт

Факт

Колькасць нецвярозых вадзіцеляў скарацілася напалову

У сталіцы адбылося пасяджэнне калегіі Міністэрства ўнутраных спраў

Сярод асноўных тэм былі пытанні ўдасканалення прафілактыкі дарожна-транспартнага траўматызму, а таксама выканання адміністрацыйных працэдур у органах унутраных спраў.

Калі параўноўваць 2015 і 2016 гады, то колькасць ДТЗ з пацярпелымі летася знізілася на 12%, колькасць загінулых у аўтааварыянах на 11,4% (на 76 чалавек менш), траўміраваных — на 11,3% (на 501 чалавек менш). Паменшала і аварый, якія адбыліся па віне нецвярозых вадзіцеляў, — на 23,5%. А калі параўноўваць перыяд студзеня—сакавік гэтага і мінулага года, то іх колькасць наогул скарацілася ў два разы.

У цэлым, першы квартал гэтага года адзначаны памнашэннем агульнай колькасці ДТЗ на 16,2% і параненых у іх людзей на 18%, аднак вырас лік загінулых (з 89 да 93 чалавек). Асабліваю трывогу ў супрацоўнікаў Дзяржаўтаінспекцыі выклікае стан пешаходнага і дзіцячага дарожна-транспартнага траўматызму. Амаль кожны другі загінулы — 43% — з'яўляўся пешаходам, пры гэтым пераважна большасць смяротных выпадкаў зарэгістравана ў цёмых час сутак. Аварыі можна было пазбегнуць, калі б у адпаведнасці з Правіламі дарожнага руху пешаходны выкарыстоўвалі святлоадбівальныя элементы. Чвэрць загінулых у момант наезду знаходзілася ў стане алкагольнага ап'янення.

Змагацца з праблемай гібелі людзей на дарогах можна толькі комплексна. Добра зарэкамендавала сябе канцэпцыя акцыі «Добрая дарога», якая рэалізавалася ў сталіцы і забяспечвала эфектыўную каардынацыю дзеянняў усіх зацікаўленых у прафілактыцы дарожна-транспартнага траўматызму. Плануецца падобны падыход выкарыстоўваць у маштабах усёй краіны.

Значная ўвага ў МУС удзяляецца ўдасканаленню арганізацыі работ са зваротамі грамадзян і юрыдычных асоб па пытаннях ажыццяўлення адміністрацыйных працэдур. З гэтай мэтай на пастаяннай аснове прымаюцца меры па павышэнні якасці іх выканання, узроўню прафесійных ведаў і навыкаў асабовага складу. Усяго ў 2016 годзе органамі ўнутраных спраў ажыццэўлена больш за 2,5 мільярд адміністрацыйных працэдур па зваротах грамадзян, у тым ліку ў сферы грамадзянскага і міграцыі — каля 1,5 мільярд, транспарту — звыш 1 мільярд, абароту зборі — больш за 51 тыс

Агульная справа

Мемарыялы, паркі і нават храм

Супрацоўнікі МУС прынялі актыўны ўдзел у рэспубліканскім суботніку

Ахоўнікі правапарадку нароўні з уборкай адміністрацыйных будынкаў і прылеглах да іх тэрыторый добраўпарадкавалі помнікі і месцы пахавання герояў, якія аддалі свае жыцці пры выкананні службовага і воінскага абавязку, прыбіралі паркі, дарогі, скверы.

Каля мемарыяла на набярэжнай Свіслачы ў Мінску непадалёк ад галоўнага ўпраўлення камандуючага ўнутранымі войскамі працавалі супрацоўнікі і курсанты Акадэміі МУС. Прадстаўнікі цэнтральнага апарату міністэрства займаліся добраўпарадкаваннем санаторыя «Белая Русь», паліклінікі, шпітала і аўтагаспадаркі міліцэйскага ведамства. Даламагі праваахоўнікі і ў шматлікіх парках на тэрыторыі праваслаўнага Храма-помніка ў гонар Іконы Божай Маці «Спагнанне загінуўшых» ў сталіцы.

У сувязі з аб'яшчэннем у Міністэрстве ўнутраных спраў 2017-га годам прафесійнай падрыхтоўкі добраахвотна заддзеныя грашовыя сродкі будучы пералічаны на фінансаванне будаўніцтва адміністрацыйна-навучальнага комплексу МУС у вёсцы Гарані Мінскага раёна, стварэнні і ўмацаванні матэрыяльна-тэхнічнай базы санаторыя «Белая Русь», а таксама ў мясцовыя органы выканаўчай улады

Рэпартаж

У ГОСЦІ ДА АЛКАГОЛІКАЎ І ДЭБАШЫРАЎ

Карэспандэнты «Звязды» далучыліся да акцыі «Дом без насілля!»

Акцыя — частка Нацыянальнага плана дзеянняў па забяспечэнні гендарнай роўнасці ў Рэспубліцы Беларусь на 2017—2020 гады, зацверджанага пастановай урада. Яе мэта ў тым, каб прыцягнуць увагу да праблемы, а таксама падабраць меры індывідуальнай прафілактыкі правапарушэнняў да асоб асацыяльных паводзінаў. Для працы з такімі грамадзянамі ствараюцца міжведамасныя групы, да рэйд адной з якіх — у Партызанскім раёне сталіцы — далучыліся карэспандэнты «Звязды».

«На ўлік выпадкова не трапляюць»

Збор удзельнікаў групы, у склад якой уваходзіць участковы інспектар міліцыі і афіцыйны прадстаўнік Партызанскага РУУС г. Мінска, супрацоўнікі тэрытарыяльнага цэнтра сацыяльнага абслугоўвання насельніцтва, ўпраўлення сацыяльнай абароны адміністрацыі раёна і работнікі паліклінікі, прызначаны на вярочні час, каб прасцей было застаць дома «вядомых» дэбашыраў. Галоўная роля адводзіцца ўдзельнікам інспектару, ён складае план наведванняў і маршрут руху.

На гэтай пасадзе ў участковы інспектар міліцыі Партызанскага РУУС г. Мінска, капітан міліцыі Максім КРЫКУНОЎ знаходзіцца ўжо шэсць гадоў. Гісторыю кожнага са сваіх падалечных — а такіх, на жаль, няма — ён ведае дасканала. Асноўная частка складаецца невялікіх пяціпадарожных дамы, якія аносяцца да пасёлка Трарктарнага завода. Пакуль мы накіроўваемся да першага «пункта», участковы інспектар міліцыі перыядычна паказвае на пэўнае акно, расказваючы пра тое, што за кватэра за ім хаваецца і якія праблемы ў яе гаспадары.

— Ёсць некалькі тыпаў уліку. Асобна — сямейныя скандалісты, асобна — тыя, хто злоўжывае алкаголем, няма, на жаль, няма — ён ведае дасканала. Асноўная частка складаецца невялікіх пяціпадарожных дамы, якія аносяцца да пасёлка Трарктарнага завода. Пакуль мы накіроўваемся да першага «пункта», участковы інспектар міліцыі перыядычна паказвае на пэўнае акно, расказваючы пра тое, што за кватэра за ім хаваецца і якія праблемы ў яе гаспадары.

Новае жыццё. 3 панядзелка

Нягледзячы на тое, што акцыя носіць назву «Дом без насілля!», ахоп праблем, якія ўзнікаюць, выходзіць за межы адной гэтай тэмы. Так, на першым адрасе пражывае толькі адзін мужчына. Не так даўно памерла яго маці, а са смерці бацькі, які падзяляў згубную прыхільнасць сына да алкаголю, і ўвогуле прайшло ўсяго некалькі тыдняў. Сам мужчына нідзе не працуе, зарабляе сабе на жыццё зборам бутэлек і кардону, асноўны свой час ён марнуе на распіццё спіртных напояў, прычым аддае перавагу гэтак званым «цэплым коле сяброў», за што яго кватэра атрымала статус «спрыткон».

Калі ж мы з'яўляемся на парозе каля сямі гадзін, «вечарынка» толькі пачынаецца. У памяшканні, дзе моцна накурана, ужо сабраліся трыя мужчыны: гаспадар і двое яго прыцеляў, кожны з якіх таксама добра знаёмы участковаму інспектару міліцыі.

— Чаму сабраліся? — кідаючы погляд на налітныя чаркі, суроўна пытаецца участковы.

— А што рабіць? Людзі прыходзяць, мне хоць ежу прыносіць, — адказвае гаспадар, які размаўляе ўжо не зусім выразна, ківаючы на напуюныя даверу пакет, з якога відаць батон, зеляніна і бутэлка малака.

— Працаваць не спрабаваў?

— Я ж спецыяльна для гэтага і прыйшоў, — уступае ў размову адзін з дружэбакоў. — Працу хачу яму прапанаваць, са мной разам — дарожнікам.

— Ты сам спачатку даведку адтуль прынясі, — нагадвае участковы.

— А абавязкова. Вось пасля выхадных я з раніцы за ім зайду, пабуду і завяду на працу. Гэта ж усё для справы, хачу дапамагчы.

У гэты час погляд капітана міліцыі падае на другога наведвальніка прытону: «А ты па якім адрасе зараз пражываеш?»

— Не па прапісцы. Я ж толькі з райса вярнуўся, вось сябра зайшоў адрэдаваць, — увесць час хаваючы твар ад камер, расказвае малады мужчына.

Кожнаму з трох участковых прызначае дзень і час, калі трэба прыйсці адзначыцца. Далей ідзе прафілактычная размова, галоўная сутнасць якой: не

Сямейныя каштоўнасці

Наступныя, да каго мы адпраўляемся, — сям'я, што сутыкнулася як з праблемай алкагалізму, так і, як следства, з праблемай дамашняга гвалту. Сітуацыю можна назваць хутчэй нетыповай: саракагадовы муж, які ў мінулым меў праблемы з алкаголем, цяпер абсалютна не п'е, у адрозненне ад сваёй дваццацітрохгадовай жонкі, якая яшчэ некалькі гадоў таму льялася ў ЛПП і да гэтага часу не можа справіцца са сваёй залежнасцю. Самае страшнае, што ў пары ёсць пяцімесячная дачка, якую маці не заўсёды ў стане даглядаць. Менавіта з-за гэтага надбайную жонку час ад часу б'е муж. Вось і цяпер на твары юнай дзяўчыны, якая нягледзячы на ўсё захавава прывабынасць, тоўсты пласт танельнага крэму, які ваюе велізарны сіняк. І ўсё ж далікатная асоба не дае сям'і ў крываду. Так, нядаўна на яе мужа «выпадкова ўпаў карніз».

— Вы памірыліся? Больш не б'цеся?

— Цікавіцца участковы.

— Ды вы што! У нас усё добра, — перапалохана адказвае дзяўчына.

Незадоўга да гэтага абследаванне кватэры праводзіла сацыяльная служба. Вердыкт несудзімальнасці: дзіця знаходзіцца ў сацыяльна небяспечным становішчы. Усяго за дзень маладая мама паспела прывесці кватэру ў прыстойны выгляд. Пакуль яна гутарыць з намі, з іншага пакоя даносіцца вясёлае «агуканне» малой.

Цяпер сям'я павінна прыйсці на сустрэчу з камсіяй, якая вынесе рашэнне пра лёс дзяўчыны. А мама павінна пацяць наведваць сходы групы ананімных алкаголікаў.

Калі разабрацца ў праблемах гэтай пары досыць лёгка, то ўнікнуць у перыпетыі жыцця наступнай сям'і атрымліваецца далёка не з першага разу. У трохпакаёвай кватэры жыве пахлылая жанчына са шматгадовай алкаголь-

най залежнасцю, яе сын, які нядаўна вярнуўся з турмы, дачка — адзіны непраблемны член сям'і. У апошняй двое сваіх дзяцей, і сын, і дачка — у якой у 20 гадоў ужо двое сыноў ад розных бацькоў, — ніколі не адмаўляюцца прыкладзіцца да чаркі. Апошні канфіліт узнік якраз у іх — брат з сястрой пабіліся.

Калі прыходзім мы, дзяўчыны не аказваецца дома: пайшла на дзень нараджэння. Малодшае дзіця ўкальхвае прабабуля, у якой тут жа побач накрывы святочны стол. Старэйшы хлопчык бегае сам па сабе, не так даўно ён вярнуўся дадому з бальніцы, праз недагляд ён атрымаў хімічны апёк.

— Чаму ваша дачка не глядзіць дзяцей? — пытанне адрававана сумнай стомленай жанчыне.

— Я яе сама адпусціла. Ёй жа трэба крыху адлачыцца, а так яна наогул не п'е, — гэта «не п'е» жанчына паўтарае як мантру на працягу ўсёй гутаркі.

— Яна ж збіралася жыць з бацькам свайго маладошага дзіцяці. Што адбылося? — пытаецца участковы, які міжволі ў курсе ўсіх сямейных драм. Натуральна, гэта не марная цікаўнасць, ад гэтай залежнасці становішча дзяцей і агульная абстаноўка ў сям'і.

— Яны разам, але жыць пад адным дахам пакуль не атрымліваецца, — разводзіць рукамі жанчына.

У гэты час прадстаўніца самага старэйшага пакалення сям'і скардзіцца на сваё жыццё, маўляў, дачка зводзіць са свету. Пачуўшы гэтую гісторыю першы раз, усё пранікаюцца спагадай да слабай бабці з хворымі нагамі. Але на самай справе аказваецца, што сітуацыя проста супрацілегла, і маці нават спрабавала задумчыць сваю дачку. Паколькі канфіліты ў гэтай сям'і ва ўсіх з усімі, участковы тут рэгулярны госьць. Апошнія навіны — прабабуля збіраецца прадаць свой пакой і перасяліцца з сынама за горад. Што дзіўна, на пакой ужо нават знайшліся некалькі пакупнікоў. Яшчэ да таго, як мы накіраваліся па гэтым адрасе, Максім Крыкуноў папярэдзіў нас, што сустрэча зацягнуцца надоўга. І сапраўды, ён гутарыць з кожным членам сям'і паасобку, з некаторымі — за зачыне-

нымі дзверыма. І гэта пры тым, што такія сустрэчы праходзяць рэгулярна. Калі мы сыходзім, у доме пануе супакой, які парушае хіба што сабака, які гаўкае. Але ці доўга працягнецца гэтая «сямейная ідылія»?

«Працаваць трэба шмат і з задачай»

Па адным з адрасоў дзверы ніхто не адчыняе. Здыўляе, што ў кватэру вядуць добрыя дзверы, якія выгадна вылучаюцца на фоне іншых.

— Гэта муж сястры нашага праблемнага дэбашыра памыяў. Яны разам жывуць, і вытрымліваць такое супаставіць няпроста, — тлумачыць інспектар.

Ён тэлефонуе гэтак самаму мужу сястры — усё нумары ёсць у тэлефон, што сведчыць аб тым, што такія званкі — не рэдкія. Аказалася, той, хто нам патрэбен, з'ехаў «адпачываць» на дачу.

— Добра. Зайду праз дзень, — разводзіць участковы.

Новы адрас і новая драма. Сын, які п'е, але пакуль як-нікак падзарабляе яшчэ ў ЖЭСЕ, і яго змучаная жыццём маці.

— Такі хлопек самавіты быў. Усе мне зайдзюсілі. Але вярнуўся з войска, стаў жыць у пакой разам з бацькам, той яго і звёў са шляху, таксама

— Універсальнага адказу, які менавіта трэба падбіраць словы ў прафілактычных гутарках, няма. Усё вельмі індывідуальна, гэта грунтуецца як на асобным вопыце, так і на знаёмстве з гісторыяй і характарамі тых, хто стаяць на ўліку. Але адно дакладна — працаваць трэба шмат і з задачай, — падводзіць высновы участковы